

Nút bấm số 17

Ban ngày khô khan nóng bức nhưng về khuya, đêm mùa hè đổ xuống một cơn mưa dai dẳng làm mặt đất thẫm đen, biến các đường phố vắng vẻ thành bức đen trắng ảm đạm.

Thường sau 10 giờ, tôi trở về nhà từ phòng thu. Vài đôi giày xếp gọn ghề bên ngoài các căn hộ dọc hành lang chung cư trông tựa những con thú lạc lõng, cô độc cố gắng hít lấy hơi ấm rỉ từ khe cửa đèn sáng yếu ớt. Tháo cái mũ ẩm ướt còn đọng trên đầu, tôi thấm mệt.

Nhưng tôi muốn gì chứ? Chẳng phải sau một ngày tất bật bao nhiêu công việc ồn ã, người ta chỉ còn mong đợi phút giây rúc vào cái hang ẩn nấu riêng biệt hay sao? Vắng người chưa đầy 20 giờ mà căn phòng cuối hành lang đã phảng phất mùi nhà hoang. Tôi tháo chốt cửa sổ kính, để mặc gió hắt bụi mưa vào phòng.

Màn hình máy tính tỏa sáng rực. Đĩa nhạc Country được đặt vào máy hát. Giai điệu huyền ảo mô phỏng sóng biển vang lên. Cắm điện máy pha cà - phê. Mở công tắc máy nước nóng nhà tắm. Cuộc sống của người đàn ông trẻ độc thân bắt đầu từ việc khởi động những nút bấm.

Nằm trong bồn tắm ấm áp đọc quyển tạp chí âm nhạc, đột nhiên tôi nghe chuông điện thoại bàn. Giật mình. Khi tôi quấn khăn tắm bước ra sofa thì chuông đã tắt ngấm. Hơn một năm nay, chẳng ai gọi cho tôi. Vào buổi tối lại càng không. Mọi liên lạc đều qua chiếc mobile tiện nghi. Tuy nhiên, tôi vẫn duy trì đường dây, để truy cập mạng và ở góc ngách sâu thẳm, mơ hồ chờ đợi điều tình cờ có thể đến.

Tôi ngồi vào máy vi tính. Ngoài nghề nghiệp chính ở công ty thiết kế web, tôi giữ thêm chân biên tập viên âm nhạc ở một đài phát thanh. Nhiều thỉnh giả chương trình âm nhạc ban đêm cho rằng tôi có chất giọng kỳ quặc, hơi vội vã, chàm biếm, gây cảm giác mệt và buồn. Tuy nhiên, một số người trẻ khác nhìn thấy trong giọng đọc và cách dẫn dắt ca khúc của DJ nhịp sống hối hả dồn nén của mình lẫn niềm khát khao tình cảm. Đó là lý do duy nhất khiến

tôi không rời bỏ sóng radio, dù nó lấy đi quá nhiều thời gian nhưng chẳng mang lại bao nhiêu tiền bạc

Tôi click chuột vào trang nhạc Country, tìm kiếm thông tin về một nam ca sĩ quá cố của thập niên 70. Điện thoại bàn lần nữa đổ chuông. Đáp lại tiếng đáp a-lô của tôi, đầu dây bên kia im lặng, vài âm thanh sột soạt khó chịu. Khi tôi sắp gác máy, chợt vang lên giọng nói yếu ớt, thoáng run rẩy:

- Xin anh đừng gác máy. Hãy nói chuyện với tôi một lúc!

Tôi ngạc nhiên:

- Cô là ai?

- Anh đã từng đưa cho tôi cái name-card có số điện thoại.

Công việc khiến tôi gặp gỡ nhiều người. Nhưng giữ mối quan hệ thì hiếm hoi. Tôi hỏi cho có chuyện:

- Thế sao? Đây, sao cô không gọi vào mobile?

Giọng nói trong suốt thú nhận:

- Tôi không có nhiều tiền.

Chợt, tôi hình dung gương mặt non trẻ. Chân thật và thiếu kinh nghiệm. Điện thoại cho tôi hẳn là hành động mạo hiểm đầu tiên cô ta thực hiện trong đời. Bài viết cho buổi thu thanh chiều mai còn đang chờ hoàn tất. Tôi không muốn kéo dài cuộc nói chuyện vô bổ:

- Cô muốn nghe ca khúc nào, chuyển lời nhắn ra sao, nói nhanh lên!

Đầu dây bên kia hơi thắng thốt:

- Ca khúc và lời nhắn gì?

Cô ta không hề biết tôi là một DJ. Vậy cô ta muốn gì chứ. Tôi cáu kỉnh:

- Bây giờ thì tôi càng cần phải biết cô là ai, từ đâu gọi đến?

Giọng nói thì thào:

- Tôi tên Khê. Lần đầu chúng ta gặp nhau, anh đã mỉm cười khi bước qua cửa kính tự động. Sau đó, anh giúp tôi mặc áo mưa.

Trí nhớ không lưu giữ mảnh ký ức nào giống như thế. Cửa kính tự động. Áo mưa. Nụ cười Tất cả chẳng nói lên gì cả. Giọng tôi to hơn:

- Thôi được. Cô cứ nói, tôi có thể thực hiện điều cô muốn.

Tiếng nói rụt rè:

- Không có gì cụ thể. Tôi chỉ muốn trò chuyện với ai đó trước khi một ngày chấm dứt. Nhiều hôm tôi hoàn toàn câm lặng. Tôi làm họa viên ở văn phòng kiến trúc cùng tòa cao ốc có công ty thiết kế web của anh.

Tôi nhìn ra bầu trời bị làn mưa thăm xanh xâm chiếm, chợt cảm nhận trọn vẹn tâm trạng của người đối thoại không biết mặt. Bao nhiêu người như tôi, như cô ấy trong thế giới bận rộn này. Hoặc im lặng. Hoặc chỉ dám trao đổi với người khác thông tin bề mặt chưa bao giờ thật sự quan trọng. Những suy nghĩ dồn nén không thể giải tỏa khiến người ta rơi vào các cơn trầm cảm, luôn cảm thấy mình là kẻ cô độc, bị bỏ quên Tôi hít một hơi dài:

- Tôi hiểu. Tôi cũng từng trải qua giai đoạn như vậy. Từ chối giao tiếp. Từ chối sự nhòm ngó bên ngoài. Khép kín khiến ta cảm giác tự do. Nhưng rồi nó khiến ta phát ốm. Có một cách để thoát khỏi tình trạng nặng nề. Cô hãy thử tìm các đĩa nhạc hòa tấu, nhạc celtic, hay new - age. Đôi khi, chúng có sức nâng đỡ tinh thần lạ lùng.

Khe thở nhẹ. Dường như cô nở nụ cười dịu dàng:

- Vâng, tôi sẽ thử. Đúng là tôi sống trong im lặng quá lâu. Nhưng anh biết không, anh thật đặc biệt khi có thể đọc ra ý nghĩ phía sau ngôn từ. Như thế chúng ta từng trò chuyện từ lâu. Tạm biệt!

Tôi gác máy. Chiếc điện thoại trắng mờ bụi in dấu tay tôi. Sau cuộc nói chuyện, tôi nhận ra lòng mình dịu xuống. Bài viết dòng nhạc Country và các thông tin về nam danh ca John Denver âm vang trên bàn phím.

Hơn nửa đêm. Thay vì vào giường ngủ vội, tôi lại đến bên cửa sổ. Cơn mưa đêm hè sắp vã. Trận gió hung hãn trôi dạt về một góc ngách xa xăm nào của thế giới. Tôi đặt vào máy hát đĩa nhạc mới, lắng nghe giai điệu đẹp dễ của ca khúc Sóng cỏ xanh mùa hè. Ngỡ như người nghệ sĩ đang đàn và hát chỉ dành cho riêng tôi, và một cô gái xa lạ hiện cũng đang thức. Tôi sức nhớ đã quên hỏi số điện thoại của Khê.

Tôi vào công ty sớm hơn thường lệ. Ở tầng trệt, tôi xem kỹ sơ đồ các văn phòng đóng trong tòa cao ốc, thứ trước đây tôi chẳng quan tâm mấy may. Có một văn phòng tư vấn kiến trúc, ở tầng 17. Lên thang, xộc qua các ô ngăn cách và tìm cô gái tên Khê là viễn cảnh hoang đường. Bỗng qua đại sảnh, tôi bấm nút thang máy. Vài nữ nhân viên trẻ mặc đồng phục của các văn phòng khác nhau đứng cạnh tôi, cũng chờ lên. Một cô có gương mặt ngái ngủ khó chịu. Cô gái có gương mặt dễ coi liếc nhìn tôi bằng ánh mắt nhạo báng. Người thứ ba đang hét vào điện thoại, giọng cô ta như một mũi khoan. “Nếu một trong số họ là Khê, mình sẽ lên tầng thượng, lao đầu qua chấn song”, tôi tự nhủ, mỉm cười hài hước. Tuy nhiên, khi vào thang máy, không ai bấm nút số 17, tôi mới thực sự thở ra nhẹ nhõm.

Giải quyết hết số việc tồn đọng ở công ty, khoảng 3 giờ chiều, tôi phóng xe sang đài phát thanh. Kỹ thuật viên, một phụ nữ có gương mặt héo úa, thường bắt tôi thu đi thu lại các đoạn không quan trọng. Khi đưa cho kỹ thuật viên tập đĩa CD đánh dấu sẵn các ca khúc sẽ phát trong chương trình, tôi nhận xét bà có đôi kính mới thật đẹp. Bà giật thót, sững sờ. Suốt buổi thu, bà không đưa ra các nhận xét cáu bẳn.

Tôi đọc chậm rãi bài viết soạn sẵn cùng vài mẫu thư yêu cầu từ khán giả. Có một lá thư bộc bạch anh ta (hay cô ta) chưa từng dám nghĩ đến tình yêu, dù đã tốt nghiệp đại học và tìm được việc làm ổn thỏa. Quá nhiều thứ chờ đợi phía trước. Liệu yêu một ai đó có là lựa chọn điên rồ? Tôi chọn phát một bản nhạc của Cohen, I’m your man – Tôi là người đàn ông em cần tìm, thay cho các lời khuyên vụng về. Khi giai điệu trầm đục tha thiết vang lên, bỗng tôi nhói lên nỗi nhớ lạ lẫm về một giọng nói trong suốt.

Tôi về nhà sớm. Suốt tối, dù mở lên tất cả máy móc tiện nghi, rốt cuộc sự chú tâm của tôi vẫn hướng về chiếc điện thoại trắng giản dị. Nếu Khê không gọi nữa? Nếu bỗng ta không cần thiết cho một ai khác? Khi tôi sắp rơi vào ý nghĩ thất vọng u ám thì chuông điện thoại réo lên. Tôi chớp lấy ống nghe. Giọng

nói vắng đến nhẹ nhẹ, như một làn sóng mờ ảo giữa mặt biển tối sẫm.

- Tôi hết sức cố gắng để không gọi cho anh sớm hơn, vì nghĩ anh còn chưa về nhà. Buổi chiều đi làm về, tôi ghé cửa hàng băng đĩa, chọn vài CD các loại nhạc anh gợi ý hôm qua. Tôi vừa nghe xong album của Secret Garden. Tuyệt diệu. Giống như ta đứng trên đỉnh núi cao vời vọi

Kể từ đó, trong nhiều tuần lễ, buổi tối tôi luôn ngồi bên điện thoại. Tôi lắng nghe cô gái bộc bạch. Qua mô tả của Khê về công việc, những nhận xét về con người và cuộc sống, cảm thụ về nhạc và sách vở, tôi chợt hiểu cô trong trẻo, tinh tế biết bao. Thế giới bên ngoài thấm vào cô như qua màng lọc kỳ diệu, đọng lại sự hy vọng ngọt ngào, và cả sự thứ tha nhẹ nhõm cho thói quen cư xử thô bạo, cỗi cằn của người đời Có lúc, bất chợt Khê đứng lại. Giữa tôi và cô là cả một khoảng cách. Tôi thảng thốt:

- Khê nói nữa đi bất kể điều gì!

Cô ngạc nhiên, khẽ khàng thay đổi cách xưng hô:

- Thế mà em nghĩ đã nói nhiều quá. Chịu đựng những ý nghĩ của người khác không bao giờ dễ chịu. Anh không mệt sao?

Tôi lặng thinh, lắng nghe hơi thở nhẹ của cô gái phảng phất, và hơi thở của chính mình. Là đàn ông, tôi không bộc bạch dễ dàng. Thế nhưng, được cảm nhận một tâm hồn gần gũi là điều thật đáng giá. Tôi bỗng nói:

- Khê này, em có bao giờ nghe nhạc trên radio không?

- Thời sinh viên em nghe hàng đêm. Nhưng bây giờ thì không. Các thông điệp trên sóng làm em thấy thế giới này đầy ắp những con người trẻ trung cô độc. Tất cả cần được an ủi, vỗ về. Em rất sợ người khác biết suy nghĩ của mình.

Tôi nhắc:

- Nhưng em đã gọi điện cho anh.

Giọng cô xác tín sâu xa:

- Khi cần đánh liều, em sẽ tin vào một người duy nhất.

Ý nghĩ đột nhiên ập đến. Tôi phá vỡ quy ước không gặp mặt và hỏi số điện thoại mà cả hai tuân thủ lâu nay:

- Anh muốn trông thấy em, Khê. Chúng ta biết nhau lâu rồi!

Khê thoáng buồn:

- Thực sự anh không nhớ mặt em?

- Anh xin lỗi là anh không biết nói dối. Nhưng anh tin em giống như vẫn hình dung, mảnh khảnh, và dịu dàng

Tiếng click khẽ như một dấu chấm đột ngột:

- Tạm biệt!

Tôi cầm ống nghe trong tay, buồn rầu. Giá tôi đừng đưa ra đề nghị gặp mặt ngốc nghếch khiến Khê sợ hãi. Suốt năm ngày sau đó, điện thoại bàn không đổ chuông.

Sau khi thu âm cho buổi phát sóng tối cuối tuần, tôi ngồi nán lại. Kỹ thuật viên lớn tuổi rót một cốc trà to, nhận xét là tôi khá nhợt nhạt.

- Sao cậu không yêu một ai đó? Tình yêu làm ta nhìn cuộc sống dưới ánh sáng mới mẻ.

Tôi chẳng thể nói với bà rằng cô gái duy nhất hiểu tôi đã không điện thoại cho tôi nữa.

Tối chủ nhật, tôi về nhà trước 10 giờ để nghe chương trình tôi biên tập đặc biệt. Các bản nhạc cùng lời dẫn như tâm sự sâu sắc nhất tôi gửi đến những người trẻ cô độc. Và cho riêng Khê.

Tôi ngồi sâu trong ghế sofa, lắng nghe chính mình. Thời gian trôi đi lặng lẽ cho đến khi bài hát cuối cùng kết thúc. Chuông điện thoại. Tiếng rì rầm, rồi

giọng nói vang lên:

- Em vừa nghe nhạc trên radio. Em đã nhận ra DJ kỳ diệu. Cảm ơn anh!

Tôi giữ chặt ống nghe, như nín giữ vệt sáng của ánh sao:

- Anh không thể đánh mất em lần nữa, Khê!

Sáng thứ hai. Cơn gió mùa hè cuộn xoáy. Tôi bước vội vã qua cửa tự động. Trong thang máy, có cô gái trẻ. Đôi mắt phản chiếu trong tấm gương như mặt hồ dịu êm.

Tôi bấm nút số 17. Người cùng đi không chọn tầng. Cô lên cùng nơi với tôi. Linh cảm chuyển choáng. Đôi mắt người nhìn tôi. Giọng nói trong suốt, thân thuộc:

- Anh cần gặp một người tên Khê ư?

Tôi im lặng, đưa tay về phía cô. Để cô đặt vào tay tôi một hơi ấm tinh khiết, dịu dàng.